

en Reserve- og Administrationsfond, kun betaler $\frac{1}{2}$ pCt. en Gang for alle. Man mener det nemlig ikke nødvendigt, at Hypotekbanken, der kommer til at sidde inde med en betydelig Garantifond, og som endvidere er dækket gennem de hos Interessenterne opsamlede Midler, tillige skal søge at tilvejebringe en større Reservefond.

Et andet væsentligt Endringsforslag angaar Bankraadets Sammensætning. Man har ment, at saa vel Rigsdagen som Nationalbanken og Kreditforeningerne burde være repræsenterede der. Sammensat paa den Maade yder den tilbørlig Garanti, og man har derfor kunnet foreslaa, at Bankens Statutter, i Stedet for at vedtages ved Lov, fastsættes ved fgl. Anordning efter Forslag af Bankraadet.

Kun paa to Punkter, selve Lovforslaget vedrørende, har Udvalget delt sig, nemlig med Hensyn til Statsgarantiens Størrelse og Bestyrelsens Sammensætning. Angaaende sidste Punkt vilde Enighed dog formentlig være opnaaet, hvis det havde været muligt samtidig at enes om det første. Her formener imidlertid et Flertal, at Statsgarantien bør begynde med 15 Mill. Kr. og stige til 30 Millioner, mens et Mindretal foreslaar den begrænset til 10 Mill. Kr.

Flertallet (Bertelsen [Hjørring N. 5. B.], Blem, Bluhme, C. Hage, H. Madsen, Rosager, Andr. Sørensen og Wistoft) kan ikke se rettere, end at Staten, naar den overhovedet vil optræde som Garant, bør stille en saadan Sikkerhed, at denne utvivlsomt kan være medvirkende til at have Obligationernes Kurs. Den danske Hypotekbanks Obligationer ville i Udlandet komme til at konkurrere med de svenske statsgaranterede Obligationer, og den danske Stat burde derfor ikke give sin Bank mindre Garanti, end den svenske Stat giver sin. Paa Grund af den Modstand en saa høj Garanti har mødt fra Mindretallets Side, har Flertallet imidlertid ikke foreslaaet, at Danmark straks skal gaa saa vidt, som Sverige er gaaet, men at Statsgarantien

først skal stige til 30 Mill. Kr., naar Bankens Ublaar overstiger 150 Mill. Kr.

Mindretallet (Vüttichau, Scharling og Scheel) formener derimod, at der i hvert Fald foreløbig ikke er Grund til at gaa videre end til en Statsgaranti af 10 Mill. Kr., da der næppe i en nær Fremtid vil blive udstedt et saa stort Beløb af Hypotekbank-Obligationer, at der til deres Sikring skulde behøves en større Garantifond. Skulde denne senere vise sig utilstrækkelig til Formaalets Opnaaelse, maa det være Fremtiden forbeholdt ved en ny Lov at forøge Statens Garanti. Det forekommer derhos Mindretallet, at den Betydning, som Bankens Virksomhed vil kunne faa med den Begrænsning, som foreslaas i Endringsforslag Nr. 8 til § 6 — til hvilket Forslag Mindretallet ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at tage Særstilling, skønt det anser dets Hensigtsmæssighed for tvivlsom — ikke er saa stor, at der er Grund til for dens Skyld at paalægge Statskassen en videre gaaende Garantiforpligtelse.

Som en ny Bestemmelse foreslaar ovennævnte Flertal, indført i Loven, at der skal aabnes Kommunerne Adgang til at erholde Laan direkte af Hypotekbanken, mod at de laantagende Kommuner hæfte solidarisk. Der er jo ingen Tvivl om, at Kommuner hvede mindst ligesaa god Garanti som private Ejendomsbestidere, saa der er god Grund til ogsaa at lade hine nyde godt af Hypotekbanken. Og da det jo kun kan blive et mindre Antal Laan, Kommunerne tage, og da der med Hensyn til disse Laan hverken behøves Burderinger eller Efterhyn, vil der formentlig intet være i Vejen for, at Kommunelaan kunne gives direkte af Hypotekbanken.